

Το ρέκβιεμ του Σαββάτου

Δεν φοβάται. Την έχουν μαχαιρώσει, όμως ο πόνος δεν είναι σαν μαχαιριά. Το ένιωσε περισσότερο σαν μια γροθιά, με τον πόνο να ανεβαίνει μέσα στο κορμί της σε κύματα, κι έπειτα τα πόδια της την εγκατέλειψαν και βρέθηκε στο δάπεδο, με το μαχαίρι της να βγάζει έναν μεταλλικό ήχο επάνω στη σκληρή επιφάνεια.

Δεν είχε συνειδητοποιήσει πως συνέβαινε, παρόλο που είχε γίνει με το ίδιο της το μαχαίρι. Το είχε κλέψει, το είχε κρύψει κάτω από το στρώμα της και το είχε φέρει μαζί της, χωμένο μέσα στη ζώνη της. Όμως όλα είχαν πάει στραβά.

Τώρα είναι σωριασμένη στο πλακοστρωμένο δάπεδο, με την πλάτη της να ακουμπά στον τοίχο. Τα γυμνά της πόδια είναι υγρά και ζεστά με το ίδιο της το αίμα.

Ακούει μια φωνή κι ένα φως ανάβει. Δυο μακρόστενα φωτιστικά οροφής κρέμονται από αλυσίδες εκπέμποντας μια αμυδρή αρρωστημένη λάμψη. Το ένα από τα δύο, αυτό στα αριστερά, τρεμοπαίζει και βγάζει έναν βόμβο. Κοιτά χαμηλά, το αίμα της, με αποστασιοποιημένο ενδιαφέρον. Δεν είναι άλικο, μάλλον καστανοκόκκινο, και μοιάζει κολλώδες και παχύρρευστο. Το κεφάλι της βουλιάζει προς τα πίσω και βρίσκεται να κοιτά προς τα επάνω.

Ακούει βιαστικά βήματα και λαστιχένιες σόλες να τρίζουν στα πλακάκια. Στην αρχή δεν βλέπει παρά το πράσινο ύφασμα από τις φόρμες τους. Τα πρόσωπα γέρνουν κοντά της, αισθάνεται χέρια στο κορμί της, νιώθει να της κόβουν τα ρούχα και ακούει πνιχτές φωνές.

«Πού πήγε εκείνη;»

Η γυναίκα μένει αμίλητη. Προσπαθεί να κουνήσει το κεφάλι της, όμως αυτό μοιάζει να απαιτεί πολύ σκληρή προσπάθεια.

«Πού βρήκες το μαχαίρι;»

Η ερώτηση φαίνεται πως δεν αξίζει να απαντηθεί.

Κι άλλα βήματα. Ακούει μια αντρική φωνή. Είναι ενός από τους γιατρούς. Του Ασιάτη. Ακούγεται ήρεμος. Ένα φως φέγγει αποπάνω της, μέσα στα μάτια της, έτσι που όταν τελικά αυτό μετακινείται, το σκοτάδι μοιάζει πορφυρό και ιλιγγιώδες.

«Ένα χάλι», λέει. «Όμως δεν υπάρχει πρόβλημα. Πού είναι η άλλη;»

«Εκεί πέρα», αποκρίνεται μια από τις νοσοκόμες δείχνοντας ένα ματωμένο αποτύπωμα ποδιού. Μερικά ίχνη ακόμη οδηγούν έξω στον διάδρομο ως κάτω δεξιά και μετά εξαφανίζονται. Ο διάδρομος είναι σκοτεινός, αλλά όλη αυτή η αναταραχή δεν περνά απαρατήρητη. Πίσω από τα κάγκελα, ακούγονται βογκητά και φωνές. Κάποια φωνάζει για βοήθεια, την ίδια φράση ξανά και ξανά: «Έλα πάρε με. Έλα πάρε με». Είναι μια ηλικιωμένη γυναίκα, και αυτό λέει πάντοτε. Το λέει με κραυγή ή με ψίθυρο, όταν είναι ξύπνια και φοβισμένη, μερικές φορές χωρίς να σταματά όλη τη νύχτα. Ένας βοηθός νοσοκόμος στέκεται και κοιτά το τελευταίο αποτύπωμα, και μετά προσπαθεί να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι, ευθεία κάτω στον διάδρομο. Ακούει πίσω του ένα τρεχαλητό και κοιτά γύρω του. Είναι άλλοι δύο βοηθοί νοσοκόμοι που πλησιάζουν μέσα στις λευκές φόρμες τους. Ο ένας από τους δύο τρίβει τα μάτια του. Είχε αποκοιμηθεί.

«Τι νομίζεις;»

«Θα είναι στον θάλαμο δραστηριοτήτων».

«Πώς το ξέρεις;»

«Ο όροφος έχει κλειδωθεί. Δεν υπάρχει άλλο μέρος να πάει».

«Έφερές τα ηρεμιστικά;»

Ο άλλος σήκωσε το χέρι του και του έδειξε τη σύριγγα που κρατούσε.

«Έχεις βάλει αρκετό;»

«Φτάνει και για ένα άλογο».

«Θα είναι πραγματικά αγριεμένη».

«Είμαστε όμως τρεις».

«Έχει μαχαίρι;»

«Το πέταξε. Δεν ήταν δικό της».

«Ίσως όμως να έχει κι άλλο».

Προχωρούν κατά μήκος του διαδρόμου κοιτώντας συνεχώς μέσα στις σκιές εδώ κι εκεί, προσέχοντας για την παραμικρή κίνηση. Το μοναδικό φως έρχεται από το φεγγάρι, σε αχτίδες που περνούν μέσα από τα κάγκελα και φτάνουν ως τον διάδρομο.

«Δεν μπορούμε να ανάψουμε τα φώτα;»

«Ανάβουν μόνο αποκάτω».

Έξω ο άνεμος λυσσομανά και η βροχή πέφτει ορμητικά επάνω στο παράθυρο σαν κάποιος να εκσφενδονίζει το νερό, ύστερα ακολουθεί μια παύση, και πάλι το ορμητικό πλήγμα της βροχής στο παράθυρο.

Ο θάλαμος δραστηριοτήτων στην πραγματικότητα δεν είναι αληθινός θάλαμος αλλά ένας χώρος στην άκρη του διαδρόμου, όπου αυτός πλαταίνει σε ένα άνοιγμα με καρέκλες κι έναν καναπέ. Μπορούν να διακρίνουν την αντανάκλαση από την οθόνη της τηλεόρασης στους τοίχους, σαν φωτιά που καίει. Οι άντρες μιλούν μεταξύ τους ψιθυριστά.

«Μήπως είναι καλύτερο να περιμένουμε;»

«Εκείνη δεν είναι παρά μία μόνο».

«Είδες όμως τι έκανε εκεί πίσω».

«Φοβάσαι;»

«Δεν φοβάμαι».

Στην αρχή, δεν μπορούν να διακρίνουν κανέναν. Η τηλεόραση δεν βγάζει καθόλου ήχο, όμως εξακολουθεί να είναι αναμμένη, ένα κανάλι τηλεοπτικών αγορών, μια γρήγορη εικόνα φτηνών κοσμημάτων. Άδειες καρέκλες, ένα χαμηλό τραπέζι με ένα ανοιγμένο περιοδικό επάνω του. Βλέπουν μια ανθρώπινη φιγούρα στη

γωνία, κυρτωμένη, με τα χέρια της περασμένα γύρω από το κορμί της. Κάτω από τον φωτισμό της οθόνης, διακρίνουν τα τατουάζ σε όλο το μήκος των μπράτσων της: πρόσωπα, αστέρια, σπείρες. Το ένα από τα μπράτσα της είναι λεκιασμένο με μια σκούρα κηλίδα. Το κεφάλι της είναι γερμένο προς τα κάτω, τα μαλλιά της της κρύβουν το πρόσωπο. Μουρμουρίζει κάτι που εκείνοι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν κι ύστερα αρχίζει να κουνά το κεφάλι, πρώτα προς τα κάτω και μετά ξανά προς τα πάνω, χτυπώντας το κάθε φορά στον τοίχο. Ένας από τους βοηθούς νοσοκόμους κάνει ένα βήμα μπροστά.

«Ηρέμησε. Θα σε πάμε στο δωμάτιό σου».

Εκείνη εξακολουθεί να μουρμουρίζει. Κανείς τους δεν θα μπορούσε να πει με βεβαιότητα αν έχει καν αντιληφθεί την παρουσία τους. Ο βοηθός νοσοκόμος κάνει ακόμη λίγα βήματα προς το μέρος της και για μια στιγμή εκείνη σηκώνει πάλι το κεφάλι της, τόσο απότομα που μια μπερδεμένη πυκνή τούφα από μαλλιά χωρίζεται. Τα μάτια της είναι τόσο λαμπερά και εστιασμένα, όσο και ενός ζώου που έχει πέσει σε ενέδρα. Το δέρμα του ανατριχιάζει και για ένα δευτερόλεπτο ταλαντεύεται. Αυτό το δευτερόλεπτο, όμως, του δισταγμού του αρκεί για να προλάβει εκείνη να ορμήσει προς τα εμπρός. Ο άντρας πέφτει με την πλάτη στο τραπέζι, ενώ η γυναίκα είναι αποπάνω του. Αφήνει να του ξεφύγει μια κραυγή. Οι άλλοι δύο βοηθοί νοσοκόμοι προσπαθούν να την τραβήξουν. Ο ένας περνά το χέρι του γύρω από τον λαιμό της γυναίκας και την πιέζει όλο και πιο σφιχτά, αλλά ο άντρας αποκάτω εξακολουθεί να ουρλιάζει. Ο τρίτος άντρας σηκώνει τη γροθιά του και αρχίζει να τη χτυπά δυνατά στα πλευρά, ξανά και ξανά. Όλοι τους ακούν τον υπόκωφο γδούπο από κάθε χτύπημα, σαν ξύλινο σφυρί που κοπανά το χώμα. Επιτέλους, εκείνη χαλαρώνει το άδραγμά της και την τραβούν πέρα. Ολόκληρο το

σώμα της σφίγγεται και παραδέρνει ακόμη και τώρα που οι άντρες προσπαθούν να την κρατήσουν ακίνητη.

«Ακίνητοποιήστε την κάτω».

Τη γυρνούν μπρούμυτα. Χρειάζεται ένας άντρας για να κρατά το κάθε της μπράτσο, ενώ ο τρίτος κάθεται στη ράχη της, κι όμως εκείνη εξακολουθεί να δίνει κλοτσιές στον αέρα. Τραβά με τα δόντια του το πλαστικό κάλυμμα της σύριγγας.

«Κρατήστε την ακίνητη».

Μπήγει τη βελόνα στον μηρό της γυναίκας και απελευθερώνει αργά τη λοραζεπάμη στον οργανισμό της. Έπειτα πετά τη σύριγγα στο πλάι και ξαπλώνει κατά μήκος στα πόδια της κρατώντας την έτσι ακίνητη. Η γυναίκα συστρέφεται αποκάτω του, σκούζοντας και κλαίγοντας. Νιώθει την οσμή της: ταμπάκο, ιδρώτας, η καυτή δυσωδία του φόβου, σχεδόν σαν σεξουαλική έξαψη. Στην αρχή δεν παρατηρείται καμία αλλαγή, όμως ύστερα από μερικά λεπτά οι κινήσεις και οι ήχοι σβήνουν, και το κορμί της μοιάζει νεκρό αποκάτω του. Μετρά σιωπηρά ως το είκοσι, απλώς και μόνο για να είναι σίγουρος. Τότε όλοι τους σηκώνονται όρθιοι και κάνουν ένα βήμα πίσω, ασθμαίνοντας, ξεμακραίνοντας από το σώμα που κείται μπρούμυτα στο δάπεδο.

«Είσαι καλά;»

Ο ένας από τους βοηθούς νοσοκόμους σηκώνει το χέρι του στον λαιμό του.

«Με δάγκωσε».

«Είναι αναθεματισμένα δυνατή. Τρεις δεν φτάνουν για να τη συγκρατήσουν».

«Δεν έφταιγε αυτή. Της την είχαν στημένη».

«Την επόμενη φορά θα της την έχουν χειρότερα στημένη».

Κεφάλαιο 1

Ο άνεμος φυσούσε ορμητικός κάτω στον δρόμο, προς το μέρος της Φρίντα Κλάιν, και η βροχή έπεφτε με σταθερό ρυθμό. Βάδιζε μέσα στο σκοτάδι, προσπαθώντας να εξαντλήσει τον εαυτό της. Τις μικρές ώρες της νύχτας, που οι δρόμοι ήταν σχεδόν έρημοι και οι αλεπούδες σκάλιζαν τους κάδους απορριμμάτων, ένιωθε πως το Λονδίνο ήταν δικό της. Έφτασε στη Στραντ και ετοιμαζόταν να περάσει απέναντι για να βγει στον Τάμεση, όταν αισθάνθηκε τη δόνηση του κινητού της μέσα στην τσέπη του πανωφοριού της. Ποιος θα μπορούσε άραγε να είναι τέτοια ώρα; Το έβγαλε και κοίταξε την οθόνη: ήταν η Ιβέτ Λονγκ. Η αστυφύλακας Ιβέτ Λονγκ.

«Ιβέτ;»

«Πρόκειται για τον Κάρλσον». Η φωνή της Ιβέτ ήταν δυνατή και ακουγόταν τραχιά. «Τραυματίστηκε».

«Ο Κάρλσον; Τι συνέβη;»

«Δεν ξέρω». Η Ιβέτ ακουγόταν σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της. «Μόλις το έμαθα. Είναι όλα κάπως μπερδεμένα. Κάποιος συνελήφθη και ο Κάρλσον είναι στο νοσοκομείο. Είναι στο χειρουργείο τώρα. Ακούγεται σοβαρό. Δεν ξέρω τίποτε άλλο. Απλώς έπρεπε να μιλήσω σε κάποιον».

«Σε ποιο νοσοκομείο;»

«Στο “Σεντ Ντάνσταν”».

«Έρχομαι αμέσως».

Έχωσε πάλι το κινητό στην τσέπη της. Το «Σεντ Ντάνσταν» ήταν στο Κλέρκενγουελ, δυο χιλιόμετρα απόσταση από το σημείο στο οποίο βρισκόταν, ίσως και περισσότερο. Έκανε νεύμα σε ένα ταξί. Η Φρίντα κοιτούσε έξω από το παράθυρο, μέχρι που είδε μπροστά της τους βρόμικους επάνω ορόφους του νοσοκομείου. Λίγα λεπτά αργότερα, η υπάλληλος στο γραφείο υποδοχής δεν μπορούσε να βρει στο σύστημα κανέναν με το όνομα Κάρλσον.

«Δοκιμάστε στα Επείγοντα», της είπε δείχνοντας προς τα δεξιά. «Στην απέναντι πλευρά της αυλής. Υπάρχει ένας διάδρομος ακριβώς μπροστά σας».

Στο γραφείο υποδοχής του Τμήματος Επειγόντων, η Φρίντα έπρεπε να περιμένει σε μια ουρά. Ένας άντρας που ήταν πρώτος στη σειρά ρωτούσε για ποιο λόγο δεν είχαν δει ακόμα τη σύζυγό του. Περίμενε εδώ και δύο ώρες. Περισσότερο από δύο ώρες. Η υπάλληλος της υποδοχής τού εξηγούσε πολύ ευγενικά και πολύ αργά πώς ακριβώς δινόταν η προτεραιότητα με κριτήριο τον επείγοντα χαρακτήρα του περιστατικού. Η Φρίντα έριξε μια ματιά στην οθόνη του κινητού της. Η ώρα ήταν τέσσερις και είκοσι το ξημέρωμα.

Ο άντρας έδειχνε απρόθυμος να φύγει. Επανέλαβε πιο δυνατά τη διαμαρτυρία του και μετά πιάστηκε σε μια διαφωνία με έναν έφηβο πίσω του, που φορούσε φόρμα και είχε το δεξί του χέρι τυλιγμένο σε μια βρόμικη πετσέτα πιάτων. Ένας ηλικιωμένος άντρας που στεκόταν μπροστά από τη Φρίντα στράφηκε προς το μέρος της και αναστέναξε. Το πρόσωπό του ήταν σταχτοπράσινο.

«Χάνω τον χρόνο μου εδώ», έκανε. Η Φρίντα δεν του απάντησε. «Η γυναίκα μου επέμενε να έρθω», συνέχισε εκείνος. «Είναι απλώς το μπράτσο μου. Και η δυσπεψία μου».

Η Φρίντα τον κοίταξε πιο προσεκτικά. «Τι εννοείτε; Τι ακριβώς νιώθετε;»

«Είναι η δυσπεψία μου».

«Περιγράψτε την».

«Είναι σαν μια μέγγενη γύρω από το στήθος μου. Χρειάζομαι απλώς μια σόδα».

«Ελάτε μαζί μου», του είπε η Φρίντα και παρέσυρε μαζί της τον σαστισμένο άντρα στη αρχή της ουράς.

Ο άντρας στην υποδοχή σταμάτησε τα παράπονά του και στράφηκε να τους κοιτάξει. «Υπάρχει ουρά», είπε.

Η Φρίντα τον έσπρωξε παράμερα. «Αυτός ο άνθρωπος ίσως έχει πάθει έμφραγμα», είπε στην υπάλληλο.

Εκείνη την κοίταξε απορημένη. «Ποια είστε εσείς;»

«Έμφραγμα», επανέλαβε η Φρίντα. «Αυτή είναι η λέξη που πρέπει να προσέξετε».

Ακολούθησαν λίγα λεπτά με φωνές και πόρτες που ανοιγόκλειναν με θόρυβο, και ο άντρας τοποθετήθηκε σ' ένα φορείο και μεταφέρθηκε μέσα. Σε μια στιγμή όλα ξανάγιναν ήσυχα, και η Φρίντα με την υπάλληλο υποδοχής είχαν μείνει να κοιτούν η μία την άλλη.

«Είναι ο πατέρας σας;»

«Βρίσκομαι εδώ για τον Μάλκολμ Κάρλσον», είπε η Φρίντα. «Τον αστυνομό επιθεωρητή Μάλκολμ Κάρλσον».

«Είστε συγγενής;»

«Όχι».

«Είστε συνάδελφος;»

«Όχι».

«Τότε, λυπάμαι πολύ. Δεν μπορούμε να σας δώσουμε καμία πληροφορία».

«Για την ακρίβεια, ήμουν συνάδελφος. Για ένα διάστημα, συνεργαζόμασταν».

Η γυναίκα την κοίταξε με αμφιβολία. «Είστε αστυνομικός;»

«Με είχε προσλάβει εκείνος, και είμαι φίλη του».

«Λυπάμαι, δεν γίνεται».

«Τουλάχιστον, πείτε μου αν κινδυνεύει».

«Με συγχωρείτε, θα μπορούσατε, παρακαλώ, να πάτε λίγο πιο πέρα; Υπάρχουν εδώ άνθρωποι που περιμένουν να πάρουν θεραπεία».

«Έχετε κάποιον προϊστάμενο;»

«Αν δεν πάτε πιο πέρα, θα καλέσω την ασφάλεια».

«Εντάξει, καλέστε την ασφάλεια. Μπορώ να—»

«Φρίντα». Κοίταξε γύρω της. Η Ιβέτ ήταν ξέπνοη, με τα μάγουλά της κατακόκκινα. Ψαχούλεψε στην τσάντα της, έβγαλε το σήμα της και το έδειξε στην υπάλληλο υποδοχής. Η Φρίντα πρόσεξε πως τα χέρια της έτρεμαν. Η υπάλληλος πήρε το σήμα και το εξέτασε τόσο προσεκτικά σαν να υπήρχε περίπτωση να είναι φάρσα. Τελικά, άφησε έναν αναστεναγμό.

«Περάστε από την πόρτα στην άλλη άκρη της αίθουσας αναμονής και ρωτήστε εκεί. Αυτή εδώ η γυναίκα είναι μαζί σας;»

«Κατά κάποιον τρόπο», αποκρίθηκε η Ιβέτ.

«Σας παρακαλώ, πάρτε τη μαζί σας».

«Κανείς δεν ξέρει τίποτα», είπε η Ιβέτ.

Έσπρωξε τη δίφυλλη πόρτα στην άκρη της αίθουσας αναμονής και οι δυο γυναίκες σχεδόν συγκρούστηκαν με έναν υπάλληλο που φορούσε στολή.

«Εδώ είναι ο Κάρλσον;» ρώτησε η Φρίντα.

Ο νεαρός άντρας κοίταξε τη Φρίντα κάπως σαστισμένος και η Ιβέτ έβγαλε πάλι το σήμα της και του το έδειξε.

«Πώς είναι;»

«Όχι καλά».

«Βρίσκεται σε κίνδυνο;»

«Σε κίνδυνο;» έκανε απορημένος ο υπάλληλος. «Ποιος μίλησε για κίνδυνο; Εκεί πέρα είναι. Στο τελευταίο χώρισμα».

Η Φρίντα και η Ιβέτ προσπέρασαν τα άλλα χωρίσματα. Από το ένα, ακουγόταν μια γυναίκα να κλαίει. Έφτασαν στο τελευταίο χώρισμα, που ήταν κλεισμένο με ένα μπλε παραβάν. Η Ιβέτ κοίταξε ερωτηματικά τη Φρίντα. Εκείνη τράβηξε αποφασιστικά το παραβάν. Στη στιγμή, η Φρίντα αντίκρισε μια νεαρή γιατρό και, επάνω στο κρεβάτι, τον Κάρλσον ανακαθισμένο, με το λευκό του πουκάμισο, τη γραβάτα του και το παντελόνι του κοστουμιού του, με το ένα μπατζάκι όμως σχεδόν εντελώς κομμένο, ώστε να αποκαλύπτει ένα μωλωπισμένο και πρησμένο πόδι.

«Νόμισα...» άρχισε η Φρίντα. «Νομίζαμε πως...»

«Έσπασα το αναθεματισμένο το πόδι μου», είπε ο Κάρλσον.

«Τον έπιασαν», τον πληροφορήσε η Ιβέτ. «Προφυλακίστηκε. Θα πληρώσει γι' αυτό».

«Να πληρώσει για ποιο;» Ο Κάρλσον τις αγριοκοίταξε και τις δύο. «Απλώς έπεσα. Εκείνος άρχισε να τρέχει, κι άρχισα κι εγώ να τρέχω και σκόνταψα σε μια σπασμένη πλάκα του πεζοδρομίου. Είναι, υποτίθεται, το είδος του ατυχήματος μετά το οποίο σηκώνεσαι και τινάζεσαι και αρχίζεις πάλι να τρέχεις, όμως να που αποδεικνύεται πως είμαι ένας άχρηστος αναθεματισμένος γεροξεκούτης. Έπεσα κι αμέσως το άκουσα, σαν ξύλο που σπάει».

«Μου τηλεφώνησε η Ιβέτ», του είπε η Φρίντα. «Νομίσαμε πως ήταν κάτι τρομερό. Εννοώ, πραγματικά τρομερό».

«Και αυτό πώς σας φαίνεται, δηλαδή;» Ο Κάρλσον κοίταξε τη νεαρή γιατρό. «Εξηγήστε τους. Είναι κατάγμα... τι είδους;»

«Κνήμης και περόνης», είπε η γιατρός.

«Θα γίνει εγχείρηση», εξακολούθησε ο Κάρλσον. «Με καρφιά και βίδες».

«Αναμένουμε τον ειδικό», εξήγησε η γιατρός. «Θα πρέπει να είναι στον δρόμο για εδώ».

«Πονά;» τον ρώτησε η Ιβέτ.

«Μου έδωσαν κάτι. Είναι παράξενο. Εξακολουθώ να αισθάνομαι τον πόνο, αλλά δεν με νοιάζει». Μεσολάβησε μια παύση. Ο Κάρλσον χαμήλωσε το βλέμμα του στην τραυματισμένη του κνήμη. Η Φρίντα μπορούσε τώρα να διακρίνει πως δεν ήταν εντελώς ίσια. «Θα μου πάρει εβδομάδες. Μήνες».

Η γιατρός έδειχνε κάπως αμήχανη.

«Θα πάω να δω αν ήρθε ο ειδικός», είπε. Βγήκε από το παρβάν και απόμειναν οι τρεις τους.

«Θέλεις να σου φέρουμε κάτι να φας ή να πεις;» τον ρώτησε η Ιβέτ.

«Καλύτερα όχι», είπε η Φρίντα. «Όχι, αν πρόκειται να τον χειρουργήσουν».

Όταν ο Κάρλσον ξαναμίλησε, ακουγόταν πιο ζαλισμένος και μπέρδευε κάπως τα λόγια του, σαν να επιδρούσαν τώρα έντονα τα παυσίπονα και τα ηρεμιστικά. «Εσύ φταις για όλο αυτό».

«Εγώ;» απόρησε η Φρίντα. «Μα δεν σε είχα δει εδώ και εβδομάδες».

«Φρόντισες για την επαναφορά μου στη δουλειά. Εσύ και ο φίλος σου ο Λέβιν. Αν δεν το είχατε κάνει, τώρα θα βρισκόμουν στο σπίτι μου, σώος και αβλαβής».

«Δεν νομίζω πως τα πράγματα έχουν έτσι ακριβώς», άρχισε να λέει η Φρίντα, αλλά η Ιβέτ τη διέκοψε.

«Ποιος είναι ο Λέβιν;»

«Η Φρίντα επρόκειτο να πάει φυλακή», αποκρίθηκε ο Κάρλσον. «Το ξέρεις. Κι εμένα θα μου επέβαλλαν πειθαρχικές κυρώσεις ή θα με απέλυαν ή θα με συλλάμβαναν ή και τα τρία. Ο λόγος για τον οποίο τίποτε από αυτά δεν συνέβη, είναι πως εμφανίστηκε κάποιος άντρας που ονομαζόταν Λέβιν».

«Από τη Μητροπολιτική Αστυνομία;» ρώτησε η Ιβέτ.

«Δεν νομίζω ότι εμείς πρέπει—» άρχισε η Φρίντα, αλλά ο Κάρλσον τη διέκοψε.

«Α όχι, δεν είναι εκείνος που νομίζεις».

«Μήπως από το Υπουργείο Εσωτερικών;»

«Δεν μας είπε ποτέ. Ενδιαφερόταν πολύ για τη Φρίντα. Ενδιαφερόταν πραγματικά. Αλλά ποτέ δεν μας εξήγησε τον λόγο».

«Μου είπε ότι του χρωστώ χάρη. Όμως, δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει αυτό».

«Είναι επικίνδυνο», δήλωσε ο Κάρλσον. «Να χρωστάς χάρη σε κάποιον. Εγώ ο ίδιος έχω πολλές φορές καθίσει στο ανακριτικό τραπέζι απέναντι από ανθρώπους που έλεγαν: “Το έκανα απλώς για έναν φίλο”. Κι όταν τους επισήμαινα πως είχαν σκοτώσει κάποιον, μου αποκρίνονταν: “Μα του χρωστούσα χάρη”. Λες και αυτό ήταν η υπεράσπισή τους». Βούλιαξε πάλι στο κρεβάτι του. Έδειχνε εξαντλημένος από την προσπάθεια. «Δηλαδή, δεν είχες νέα του;»

«Δεν είπα αυτό. Στην πραγματικότητα, πρόσφατα μου άφησε δύο μηνύματα στον τηλεφωνητή μου». Για την ακρίβεια της είχε αφήσει τέσσερα, ζητώντας της με ευγενέστατη φωνή να τον καλέσει το συντομότερο δυνατόν. «Δεν του τηλεφώνησα ακόμα».

Ο Κάρλσον δεν φαινόταν να την προσέχει.

«Η γιατρός είπε κάτι για βίδες και καρφιά».

«Το ανέφερεις ήδη αυτό».

«Θα χτυπούν οι συναγερμοί όταν θα περνώ από έλεγχο ασφαλείας στα αεροδρόμια».

«Ναι, είναι πολύ πιθανόν».

«Ώστε λοιπόν, ο Λέβιν θα σε κλέψει από μένα». Ο Κάρλσον μίλησε με ύφος ονειροπόλο.

«Κανείς δεν πρόκειται να κλέψει τη Φρίντα», είπε η Ιβέτ. «Η αστυνομία δεν πρόκειται να συνεργαστεί ξανά μαζί της. Όχι μετά την τελευταία φορά».

«Σ' ευχαριστώ, Ιβέτ», έκανε η Φρίντα. «Όχι βέβαια ότι θα ήθελα να συνεργαστώ».

«Εγώ πάντοτε θα σε έχω συνεργάτιδά μου», είπε ο Κάρλσον.

«Αυτό δεν θα είναι δυνατόν». Η Ιβέτ ακουγόταν θυμωμένη τώρα.

«Νομίζω πως αυτή τη στιγμή μιλούν τα φάρμακα», είπε η Φρίντα. «Έχεις ανάγκη από ανάπαυση».

Ο Κάρλσον κινήθηκε επάνω στο κρεβάτι του και έκανε έναν μορφασμό. «Αυτό που χρειάζομαι είναι μερικά παυσίπονα ακόμη. Και τι μέρα είναι, τέλος πάντων;»

«Σάββατο», αποκρίθηκε η Φρίντα. «Αλλά δεν έχει ξημερώσει ακόμα».

«Μισώ το Σάββατο».

«Κανείς δεν μισεί το Σάββατο».

«Αυτό είναι το ζήτημα. Υποτίθεται πως πρέπει να σου αρέσει το Σάββατο. Να βγαίνεις έξω το Σάββατο, να πίνεις και να διασκεδάζεις, όπως λένε. Είναι ψυχαναγκασμός».

«Καλά λοιπόν, εσύ απόψε δεν θα βγεις», του είπε η Φρίντα.

«Τώρα που δεν μπορώ, σχεδόν το θέλω».

Ο Κάρλσον μιλούσε νυσταγμένα, και προτού κάποια από τις δυο τους προλάβει να του απαντήσει, εκείνος είχε αποκοιμηθεί.

Κεφάλαιο 2

Ήταν το μεσημέρι της επόμενης Δευτέρας, ένα μεσημέρι ανεμοδαρμένο και υγρό, με τη βροχή να ξεχύνεται σαν χείμαρρος έξω από τα παραθυρόφυλλα έτσι ώστε ήταν αδύνατον να διακρίνει κανείς αποπάνω τον γκρίζο φουσκωμένο ουρανό. Η Φρίντα είχε δει δύο ασθενείς και είχε ολοκληρώσει τις σημειώσεις της, κι έτσι τώρα είχε λίγο ελεύθερο χρόνο να πεταχτεί ως το «Νούμερο 9» για ένα γρήγορο γεύμα πριν από τις απογευματινές συνεδρίες της. Τους τελευταίους λίγους μήνες, έλειπα από το φριχτό καλοκαίρι που είχε προηγηθεί, είχε αντλήσει μεγάλη ανακούφιση από το σταθερό μοτίβο της ζωής της: το στενό σπίτι της στην περιοχή των αλλοτινών στάβλων με την αναμμένη φωτιά στο τζάκι, την εργασία της εδώ, στο γραφείο συνεδριών της και στο «Γορχάουζ», τον μικρό κύκλο των φίλων της, τις ώρες που περνούσε μόνη της μέσα στη σιωπή, σχεδιάζοντας στο σπουδαστήριό της στη σοφίτα ή παίζοντας παρτίδες σκακιού. Σταδιακά, όλη εκείνη η φρίκη είχε αρχίσει να υποχωρεί μέσα της και τώρα στεκόταν απόμακρα, στις παρυφές του συνειδητού της.

Πήρε το πανωφόρι της και κρέμασε την τσάντα στον ώμο της. Θα γινόταν μούσκεμα, όμως δεν την ένοιαζε. Μόλις έσπρωξε την πόρτα για να βγει στον προθάλαμο του γραφείου της, το πρώτο πράγμα που είδε ήταν τα παπούτσια: καφετιά μπρογκ, παλιά. Έλειπα τα πόδια, απλωμένα μπροστά, μέσα στο καφέ κοτλέ παντελόνι, να καταλήγουν σε μπλε κάλτσες. Άνοιξε εντελώς την πόρτα.

Ο Γουόλτερ Λέβιν ανακάθισε πιο ευθυτενής στην πολυθρόνα και έσπρωξε τα γυαλιά του πιο ψηλά στη μύτη του. Της χαμογέλασε.

«Τι κάνεις εδώ;»

Ο Λέβιν σηκώθηκε. Φορούσε μια ζακέτα από τούνιτ, με τεράστια κουμπιά, που θύμιζε στη Φρίντα αντρικές λέσχες, αναμμένα τζάκια σε δωμάτια με ξύλινη επένδυση, ούισκι και πίτες. Όταν έσφιξε το χέρι που της έτεινε, το βρήκε ζεστό και δυνατό.

«Σκέφτηκα να τα λέγαμε λίγο».

«Όχι, εννιώ στην κυριολεξία τι ακριβώς κάνεις εδώ. Πώς μπήκες από τον δρόμο εδώ μέσα;»

«Μια συμπαθητική κυρία έβγαине ακριβώς τη στιγμή που εγώ ερχόμουν».

«Δεν σε πιστεύω».

«Έχει σημασία;»

«Γιατί δεν τηλεφώνησες ώστε να ορίσουμε μια συνάντηση όπως κάνει όλος ο κόσμος;»

«Το προσπάθησα, αλλά δεν έφερε αποτέλεσμα». Την κοίταξε ανασηκώνοντας τα φρύδια του. Η Φρίντα δεν απάντησε. «Μπορώ να σου κρατήσω την τσάντα;»

«Όχι, ευχαριστώ».

Πήρε το πανωφόρι του από τη ράχη της πολυθρόνας, το φόρεσε και το κούμπωσε ως επάνω. Έπειτα τύλιξε γύρω από τον λαιμό του ένα καρό φουλάρι.

«Έχω μαζί μου ομπρέλα», της είπε φιλικά.

«Κατά πάσα πιθανότητα πηγαίνουμε προς διαφορετικές κατευθύνσεις».

«Βρίσκομαι εδώ για να σε καλέσω σε ένα δείπνο».

«Δείπνο;»

«Όχι ένα οποιοδήποτε δείπνο». Χτύπησε ανάλαφρα τις τσέπες του σαν να αναζητούσε κάτι, κι ύστερα έσκυψε για να κοιτάξει μέσα στον δερμάτινο χαρτοφύλακα που βρισκόταν στα πόδια του. «Εδώ είμαστε», είπε τραβώντας έναν κρεμ φάκελο και δίνοντάς τον στη Φρίντα.

Εκείνη έβγαλε από τον φάκελο μια χοντρή κάρτα. Με χρυσά ανάγλυφα γράμματα την προσκαλούσαν πολύ ευγενικά σε ένα εορταστικό δείπνο σε μια αίθουσα κοντά στο Ουέστμινστερ την ερχόμενη Πέμπτη. Θα γινόταν μια δημοπρασία με σκοπό να συγκεντρωθούν χρήματα για τις οικογένειες των στρατιωτών που είχαν πεθάνει κάνοντας το καθήκον τους. Επίσημο ένδυμα. Άφιξη στις δέκα.

«Τι είναι αυτό;»

«Μια συγκέντρωση των ισχυρών και καλών».

«Αυτή είναι η χάρη που οφείλω;»

«Είναι μια εισαγωγή στη χάρη». Έβγαλε τα γυαλιά του και τα έτριψε στο στρίφωμα του φουλαριού του. Τα μάτια του ήταν ψυχρά, σαν ξεθωριασμένα καφετιά χαλίκια.

«Δεν μπορείς απλώς να μου εξηγήσεις περί τίνος πρόκειται;»

«Δεν είναι απαραίτητο. Να στείλω αυτοκίνητο για να σε πάρει;»

«Μπορώ να έρθω και μόνη μου».

Η Φρίντα περίμενε πρώτα να φύγει εκείνος προτού ξεκινήσει και η ίδια, κι άρχισε μετά να βαδίζει μέσα στην άγρια μέρα του Φλεβάρη με μια αίσθηση ανακούφισης. Το νερό έρεε στις άκρες των δρόμων και συγκεντρωνόταν σε λακκούβες επάνω στα πεζοδρόμια. Τα σχήματα των κτιρίων έμοιαζαν να διαλύονται. Παντού στη χώρα υπήρχαν πλημμύρες, ένας κατακλυσμός. Βάδιζε γοργά, νιώθοντας τις στάλες της βροχής να κυλούν στον αυχένα της, και σύντομα βρέθηκε στο «Νούμερο 9», τυλιγμένη μέσα στη θαλπωρή του και στην ευωδιά του καφέ και του φρέσκου ψωμιού. Απώθησε για την ώρα τη σκέψη του δείπνου της Πέμπτης.

Αφού πρώτα της έχουν βάλει ράμματα, τοποθετούν την Ντόρις, με έναν ορό, σε μια απομονωμένη πτέρυγα, κλειδωμένη από παντού. Δεν θέλουν να μιλήσει με άλλες ασθενείς. Ή με άλλες κρατούμενες. Ασθενείς. Κρατούμενες. Ακόμη και οι φύλακες μπερδεύονται με τη διάκριση μεταξύ τους και ταλαντεύονται ανάμεσα στις δύο λέξεις. Αλλά όποια από τις δύο λέξεις και αν χρησιμοποιήσουν, η πραγματικότητα παραμένει ίδια. Την έχουν στην πέρα άκρη της πτέρυγας Δ, δίπλα σε ένα παράθυρο. Ολονυχτίς δυο κουκουβάγιες ουρλιάζουν σαν να αποκρίνεται η μία στην άλλη. Η Ντόρις δεν μπορεί να ξεχωρίσει αυτόν τον ήχο από τους ήχους μέσα στο κεφάλι της, από τους ήχους μέσα στους εφιάλτες της, από την ανάμνηση των δικών της κραυγών όταν η Χάνα έμπηγε το ίδιο το δικό της μαχαίρι μέσα στο κορμί της, με τα πρόσωπά τους τόσο κοντά το ένα στο άλλο όπως αυτά των εραστών.

Ξέρει, όμως, ότι η Μέρι πρέπει να μάθει. Η Μέρι θα ξέρει τι να κάνει. Και οι ανοιχτοί λογαριασμοί με τη Χάνα θα ξεκαθαριστούν.